

Hertil kommer imidlertid endnu en Omstændighed, som det ærede Medlem ikke nævnte, og som jeg lige skal berøre, for jeg tror, den har nogen Interesse — vi skulle jo ikke blot se, hvordan Forholdene ere nu, men ogsaa saa vidt mulig se lidt fremad —, en Omstændighed, der maaske vil afsvække Virkningen, og det er den Mængde Penge, der strømmer til Europa fra Minelandene. Det var i 1900 omkring 50 Mill. £ aarlig; men i dette Øjeblik er det over 80 Mill. £. Det er en saa overordentlig Forcing af Guldproduktionen, at det muligvis kan forandre Forholdene og i alt Fald afbøde Faldets Voldsomhed.

Saa er der en tredje Ting, som det ærede Medlem kunde have regnet med, og som vi skulle regne med og tænke paa, fordi den muligvis kan bryde den Nedgangsbevægelse, der maa forudses som sikker; det er Spørgsmaalet om de offentlige Arbejder. Der bekender jeg mig aabent og ærligt til den Politik og den Anskuelse, at det er vor Pligt, naar vi alligevel kunne forudse, naar de gode Aar komme, og naar de høre op, at lade Staten føre den Politik: i de daarlige Aar at forcere de offentlige Arbejder mod i de gode Aar at holde igen med dem. Hvis disse Ting, jeg her har sagt — hvad Ministeren vil kunne se i Løbet af ret kort Tid —, vise sig at holde Stik, er det mit Ønske og Haab, at Ministeren paa det Omraade vil forcere de offentlige Arbejder. Selv om derfor Ministeren til næste Aar kommer med en Overskridelse paa Regnskabets § 27 II af mange Penge, vil jeg selvfølgelig gøre Modstand og kritisere det — jeg staar jo her for det samme —; men ikke desto mindre vil jeg inderst inde sige, at Ministeren har handlet ret.

Der har fra anden Side i den Kritik, der har været fremme i Bladene, ikke mindst mod Finansministeren, været talt om, at Hypotekbanken burde have optraadt anderledes. De Herrer erindre det Replikskifte, som har været mellem nogle Blade paa den ene Side og en officøs Forfatter i „Berlingske Tidende“; jeg ved ikke, hvem det er, om det er den højtærede Finansminister eller Generaldirektør Rubin. Nok er det, at det er skrevet med en varm Kærlighed til denne Regering, en saadan Kærlighed, som man kun kan være til sig selv. Jeg vil dog i hvert Tilfælde herom sige, at den højtærede Finansminister paa dette Punkt har begaaet sin store, afgørende og skæbnesvangre Fejl, da han gav os Hypotekbanken. Det var en Fejl, og de,

der tænkte Sagen rigtig igennem, vare ogsaa imod denne Hypotekbank. De Herrer gave der Befolkningen Løfter, som de aldrig kunne indfri. Den højtærede Minister talte saa smukt om, at det vilde hæve hele Prisniveauet paa vort Obligationsmarked. Det var ikke rigtigt. Det viste sig, som det blev hævdet fra den anden Side, og efter min Mening med Rette, at det hele, der skete, var en Sløjfe, en Bugtning paa Kurskurven, hvorved de Mennesker vilde tjene, der i det givne Øjeblik skulde omsætte Obligationerne, altsaa i det givne Øjeblik, hvor Hypotekbanken skulde virke. Dertil kom, at i Forvejen havde visse Folk forud diskonteret den Fordel, der vilde være ved Hypotekbanken, saaledes at Fordelen ved Hypotekbankens Obligationer for en Del allerede var tagen op, inden Banken traadte i Virksomhed. Naar den højtærede Minister nu ønsker, at Hypotekbanken skal arbejde — og det ønsker han; han er saa ubesindig at ønske det —, saa burde han ikke have fremlagt sit Vinlovforslag. Jeg erindrer, at den højtærede Finansminister oppe i Landstinget sagde noget om, at han ikke gad forelægge et Toldlovforslag, som ikke kunde gennemføres; men saa forstaar jeg ikke, hvorledes den højtærede Minister gider fremlægge en Vinlov, om hvilken han ved, at den aldrig bliver til Virkelighed. Jeg vil trøste den højtærede Finansminister med en Ting. Det er: at ligesom vi i gamle Dage sang: „Al vor Fortræd er tysk,“ saaledes kunne Tyskerne nu synge: „Al vor Fortræd er dansk“. Thi den Vinlov, som nu af den højtærede Finansminister er lagt paa Tingenes Bord, er saa trykkende for Befolkningen, at selve den tyske Rigsregering vil fremlægge et lignende Forslag i den tyske Rigsdag. Det er jo en Succes, som man maa complimentere den højtærede Finansminister for, at han har fundet et Lovforslag, der egner sig for et i skatteteknisk Henseende saa udpint og trykket Land som Tyskland. Men naar den højtærede Finansminister ønsker, at Hypotekbanken skulde arbejde, saa forstaar jeg ikke, at han nu vil fremlægge et Forslag, der irriterer i Frankrig. Den højtærede Minister ved jo lige saa godt som vi, at Hypotekbanken foreløbig er lagt an paa det franske Marked.

Jeg vilde imidlertid for mit personlige Vedkommende ikke være ked af, at den ikke arbejder, dels fordi jeg ikke ønskede, at Loven skulde træde i Kraft, og dels fordi det staar klart for mig, at det ikke er Statens Opgave at skaffe Penge ind paa det danske Marked fra Udlandet for at